

Arrest

nr. 177 066 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2016 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine en afkomstig uit Nestirovka (Sunzhenski district – Ingoesjetië). Tijdens de eerste oorlog in Tsjetsjenië heeft u rebellen onderdak geboden en u bracht hen soms ook eten en munitie. U nam zelf ook deel aan enkele acties, die deze rebellen onder leiding van een zeker K. (...) uitvoerden, o.a. in Bamut en in uw eigen dorp. Vanaf 2000 hielp u de rebellen niet meer zo vaak, omdat er vanaf toen vele zuiveringsacties en huiszoekingen werden

gehouden in de regio waar u woonde. In 2003 vroeg T. B. (...), een oude schoolvriend die meestreed met de Tsjetsjeense rebellen, of u voor onderdak kon zorgen. Hij en enkele van zijn kameraden bleven regelmatig overnachten. U zorgde ook voor eten voor hen. In november 2003 werd u door T. J. (...), een verwant die bij de politie werkt, verwittigd dat de Russische militairen wisten dat u rebellen had geholpen en dat zij u daarom zochten. U dook daarop onmiddellijk onder bij uw oom in Sleptsovsk. U onderhield van daar contact met uw broer en vernam zo dat Russische militairen begin december 2003 een huiszoeking hadden gehouden bij u thuis. De militairen namen uw paspoort en uw broer mee. Uw broer werd ondervraagd over u en werd de volgende dag terug vrijgelaten. Een week daarna vond er een tweede huiszoeking plaats.

U besloot daarom om de Russische Federatie te verlaten en reisde naar Polen, waar u op 31 december 2003 een asielaanvraag indiende. Op 26 maart 2004 deed u echter afstand van deze asielaanvraag en reisde naar Tsjechië, waar u eveneens een asielaanvraag indiende. Omdat u zich daar ook niet veilig voelde, reisde u van Tsjechië naar Wit-Rusland waar u uw broer ontmoette. Hij bezorgde u een nagemaakt Wit-Russisch paspoort waarmee u naar België reisde.

Op 14 april 2004 diende u voor de eerste keer een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 10 mei 2004 nam de DVZ terzake een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het dringend beroep dat u op 11 mei 2004 indiende tegen deze beslissing werd op 14 januari 2005 verworpen door het CGVS. U had immers gelogen over uw asielaanvraag in Polen en bijgevolg ook over uw reis van Ingoesjetië naar België, over uw verblijf in andere landen en over uw identiteitsdocumenten. Het beroep dat u indiende bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd op 27 juli 2006 verworpen.

Op 6 november 2009 werd u opgesloten in het gesloten centrum te Merksplas, waar u op 18 december 2009 voor de tweede keer een asielaanvraag indiende. U verklaarde dat u niet kon terugkeren naar uw land van herkomst omdat u nog steeds gezocht zou worden door de Russische federalen vanwege uw vroegere hulp aan de rebellen. Via telefonisch contact met uw broer had u vernomen dat er nog huiszoekingen waren geweest bij u thuis, waarbij naar u werd gevraagd. Er zouden ook convocaties voor u zijn toegekomen. U verklaarde eveneens dat u door hetgeen u in Ingoesjetië had meegemaakt ernstige psychische problemen kende, waarvoor u in België behandeld werd. Ten slotte verwees u nog naar uw deelname aan enkele betogingen in Brussel in augustus 2008. Deze betogingen waren gericht tegen het regime in Ingoesjetië en de Russische Federatie. Yevloyev, een Ingoesjetische journalist, die bij deze betogingen aanwezig was, werd bij terugkeer in Ingoesjetië op 31 augustus 2009 doodgeschoten. Omdat er foto's werden genomen, vreest u dat de Russische autoriteiten u daarop zouden herkennen en u op basis daarvan zouden vervolgen.

Op 7 april 2010 werd u door het CGVS de hoedanigheid van vluchteling toegekend.

U werd op 22 augustus 2007 veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot 18 maanden gevangenisstraf wegens afpersing met gebruik van geweld of bedreiging. U tekende hoger beroep aan, doch op 24 oktober 2007 veroordeelde het Hof van Beroep te Antwerpen u voor dezelfde feiten tot een gevangenisstraf van 3 jaar (waarvan 18 maanden met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van 5 jaar).

Op 19 december 2008 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot 4 maanden gevangenisstraf (met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 3 jaar) wegens dragen van een jachtmes zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen en omdat u door gebaren en zinnebeelden een zekere N. A. (...) bedreigd had met aanslag op personen of eigendommen.

U werd op 18 februari 2009 bij verstek veroordeeld tot 2 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot 2 maanden omdat u in het bezit was van een jachtmes zonder dat u daar een wettige reden voor had kunnen aantonen.

Op 1 april 2009 veroordeelde de Correctionele rechtbank te Antwerpen u tot 2 maanden gevangenisstraf wegens dragen van een jachtmes met vouwlemmet zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen.

U werd op 7 december 2010 veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot 1 jaar gevangenisstraf wegens diefstal.

Op 2 maart 2011 veroordeelde de Correctionele rechtbank te Dendermonde u tot 10 maanden gevangenisstraf wegens diefstal.

Op 1 april 2011 veroordeelde de Correctionele rechtbank te Antwerpen u tot 1 jaar gevangenisstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen hebbende een ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. U tekende verzet aan, doch de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeelde u op 2 oktober 2012 tot 10 maanden gevangenisstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

U werd op 20 december 2011 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot 5 maanden gevangenisstraf wegens diefstal.

Op 26 november 2015 ontving het CGVS een brief van de Staatssecretaris waarin de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht werd om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u op 7 april 2010 erkend werd als vluchteling, u heden de vluchtelingenstatus moet geweigerd worden.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het gegeven (i) dat u op 24 oktober 2007 definitief veroordeeld werd door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 jaar (waarvan 18 maanden met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van 5 jaar) omdat u zich schuldig gemaakt had aan feiten van afpersing met gebruik van geweld of bedreiging, waarbij het misdrijf gepleegd werd bij nacht en door twee of meer personen; en (ii) dat u op 2 oktober 2012 definitief veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

Artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 24 oktober 2007. Het Hof van Beroep achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen en stelde uitdrukkelijk: "De bijzondere zwaarwichtigheid van de feiten van de tenlastelegging en de gevaarlijke persoonlijkheid van beklaagde (...) verhinderen het Hof de gevraagde gunstmaatregel van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling uit te spreken. Alleen een ernstige gevangenisstraf zal beklaagde doen inzien dat zulke misdadige praktijken geenszins door de gemeenschap, die hem met de nodige hospitaliteit opnam, kan worden getolereerd. Een herhaling van zulke feiten kan slechts vermeden worden door beklaagde de zwaarwichtigheid ervan te doen inzien met bovendien een garantie tegen hervatting voor de toekomst. De hierna bepaalde gevangenisstraf is dan ook aangepast aan beklaagde, de zwaarwichtigheid van het misdrijf en de noodzakelijke bescherming van de maatschappij."

Rekening houdend met het gegeven (i) dat het Hof van Beroep te Antwerpen de door u gepleegde feiten als bijzonder zwaarwichtig bestempelt; (ii) dat het Hof omwille van de zwaarwichtigheid van het misdrijf waaraan u schuldig werd bevonden niet kon ingaan op uw verzoek om de gevraagde gunstmaatregel van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling uit te spreken; en (iv) dat de hierboven beschreven feiten bijzonder ernstig zijn aangezien u het gebruik van geweld of bedreiging niet schuwde, kan er niet betwijfeld worden dat de feiten waarvoor u op 24 oktober 2007 definitief veroordeeld werd moeten gekwalificeerd worden als 'bijzonder ernstig'.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt voorts dat u op 2 oktober 2012 definitief veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot 10 maanden gevangenisstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. De strafrechter merkte in zijn vonnis op dat u reeds veroordeeld werd wegens gewelddelicten, dat u hieruit geen lering trok en dat u opnieuw dient gestraft te worden voor uw agressief optreden. De vaststelling dat u de feiten in een staat van wettelijke herhaling pleegde, en dat het geweld dat u gebruikte dermate ernstig was dat het ziekte of arbeidsongeschiktheid van uw slachtoffer tot gevolg had, doet het CGVS besluiten dat het misdrijf waarvoor u in oktober 2012 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt voorts dat de feiten en de omstandigheden waarvan sprake is in hoger genoemd arrest van 24 oktober 2007 naar het oordeel van het Hof van Beroep er op wijzen dat u een gevaarlijke persoonlijkheid heeft; en dat u vervolgens nog zeven maal veroordeeld bent voor diverse criminele feiten waarbij u zich telkens in een staat van wettelijke herhaling bevond. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt dan ook onmiskenbaar dat u geen respect heeft voor andermans fysieke en psychische integriteit, noch voor andermans eigendomsrecht, hetgeen een hoeksteen vormt van het Belgisch rechtsbestel. Het gegeven dat u sinds oktober 2007 meerdere malen strafrechtelijk veroordeeld bent wijst er voorts duidelijk op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien. Uit uw handelingen komt dan ook een volgehouden, gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het geenszins uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het gegeven dat de laatste feiten waarvoor u veroordeeld bent reeds van enkele jaren geleden dateren, betekent immers niet, gelet op de aard en ernst van de door u gepleegde misdrijven en de vaststelling dat u reeds meerdere malen recideerde, dat er geen risico bestaat dat u nieuwe criminele feiten zou begaan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel

55/3/1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

De vaststelling dat u momenteel onder elektronisch toezicht staat, doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving, te meer daar werd vastgesteld dat u reeds meerdere malen recidiveerde en de u eerder geboden kansen om op het rechte pad te blijven niet gegrepen heeft. Dat u nu de gunst van het dragen van een enkelband werd toegekend, betekent dan ook niet dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. Elektronisch toezicht betreft bovendien een gunstmaatregel waar Belgische gedetineerden van kunnen genieten, en waardoor het mogelijk wordt een gevangenisstraf te laten uitvoeren buiten de gevangismuren. Dergelijke strafuitvoeringsmaatregel streeft logischerwijze een ander oogmerk na dan artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet. De hierbij gehanteerde criteria staan dan ook volledig los van deze die aan de basis liggen van een beslissing waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 27/04/2016 gehoord voor het CGVS.

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van de status echter niet wettigen.

U verklaart (CGVS dd. 27/04/2016 p. 4 & 7) dat u nadat u de vluchtelingenstatus werd toegekend u geen misdrijven meer heeft gepleegd, behalve een winkeldiefstal eind 2010 maar dat u toen dronken was. Uw advocaat voegt toe dat u niet wist dat de persoon die bij u was een diefstal in de winkel ging plegen, dat u toen veroordeeld werd o.b.v. uw strafblad en u actueel geen gevaar voor de openbare orde meer vormt. Er moet worden opgemerkt dat deze motivatie hierboven reeds werd besproken en omwille van de daar aangehaalde redenen niet kan worden weerhouden. Verder verklaart u dat u uw leven nu wil veranderen, dat u werk zoekt, en wil trouwen met uw Belgische vriendin. Dergelijke blote beweringen kunnen niet zo voor waar worden aangenomen en kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen.

U geeft ook aan niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst zolang Poetin er aan de macht is en er geen vrijheid is. Personen die vroeger op een of andere manier betrokken waren bij militaire acties of handelingen, zoals u die de rebellen heeft geholpen, kunnen worden opgepakt en gefolterd. U vreest ook te worden geviséerd in uw land van herkomst omwille van het feit dat u met de journalist Yevloyev aanwezig was op een betoging in Brussel en hij bij terugkeer naar Ingoesjetië werd vermoord. U haalt verder aan (CGVS dd. 27/04/2016 p. 4-5) dat u psychologische problemen ondervindt. Deze elementen werpen echter geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving in België omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet. Zij worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (infra).

Gelet op het bovenstaande brengt u geen elementen aan die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt op grond van artikel 55/3/1, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 49, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel haalt zij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 37 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn), van artikel 8 EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het motiveringsbeginsel.

2.2.1. De schending van artikel 8 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een

verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak wordt gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3.1. Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 49, § 2 van de vreemdelingenwet daar zij de mening is toegedaan dat de termijn om over te gaan tot de intrekking van de status van vluchteling, in het bijzonder tien jaar, is verstreken. Verzoekende partij deed reeds een eerste asielaanvraag in België in 2004. Bovendien beschikt verwerende partij slechts over een termijn van zestig werkdagen om een beslissing te nemen betreffende de opheffing of intrekking van de vluchtelingenstatus. *In casu* werd op 26 november 2015 gevraagd om haar dossier te herevalueren en werd pas op 24 mei 2016 een beslissing tot intrekking genomen, wat buiten de termijn is, aldus verzoekende partij.

2.2.3.2. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij eraan voorbijgaat dat de in artikel 49, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vermelde termijn van tien jaar enkel geldt wanneer de minister of zijn gemachtigde aan de commissaris-generaal vraagt om de vluchtelingenstatus in te trekken overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 49, § 2, tweede lid kan de minister evenwel te allen tijde aan de commissaris-generaal vragen de vluchtelingenstatus die de vreemdeling werd erkend in te trekken overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet. Daar de minister *in casu* aan de commissaris-generaal gevraagd heeft de vluchtelingenstatus van verzoekende partij in te trekken omdat zij een gevaar vormt voor de samenleving, omdat zij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet geldt de in artikel 49, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van *“eerste tien jaar verblijf, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag”* dan ook niet.

Waar verzoekende partij laat gelden dat de commissaris-generaal niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 49, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet gestelde termijn van zestig werkdagen, wijst de Raad erop dat deze beslissingstermijn een termijn van orde betreft en dat de vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn overschreden wordt. Verzoekende partij toont overigens niet aan benadeeld te zijn door de langere beslissingstermijn nu zij langer de status van vluchteling heeft kunnen behouden.

Een schending van artikel 49, § 2 van de vreemdelingenwet is derhalve niet aangetoond.

2.2.4.1. Verzoekende partij citeert het artikel 37 van de Procedurerichtlijn: *“Intrekking van de vluchtelingenstatus. De lidstaten zorgen ervoor dat een onderzoek om de vluchtelingenstatus van een bepaalde persoon in te trekken, kan beginnen wanneer er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van de vluchtelingenstatus opnieuw te onderzoeken.”*. Verzoekende partij wijst erop dat haar status van vluchteling werd erkend op het moment dat verwerende partij reeds op de hoogte was van haar veroordelingen. Zij verkreeg de asielstatus en werd om deze gronden niet uitgesloten.

2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat voormeld artikel bij koninklijk besluit van 18 augustus 2010 werd omgezet in de Belgische wetgeving waardoor dit niet langer over directe werking beschikt behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, *BS* 3

september 2010, 56.342 e.v.). De schending van voormeld artikel van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

Betreffende de door verzoekende partij ingeroepen interpretatie van dit artikel, met name dat de verwerende partij op het ogenblik van haar erkenning reeds op de hoogte was van de veroordelingen van verzoekende partij en zij desalniettemin de asielstatus heeft gekregen en niet werd uitgesloten, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet geenszins een uitsluitingsgrond betreft, doch de verwerende partij enkel toelaat de vluchtelingenstatus in te trekken. Dergelijke intrekking wordt overigens uitdrukkelijk toegestaan door artikel 14.4 van de Richtlijn 2011/95/EU.

De Raad merkt vervolgens op dat er pas sinds 3 september 2015 (met invoering van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de vreemdelingenwet om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid bij de aanvragen tot internationale bescherming, BS 24 augustus 2015, 54.498 e.v.) een wettelijke bepaling bestaat die verwerende partij toelaat de vluchtelingenstatus in te trekken wanneer een asielzoeker bijzonder ernstige misdrijven heeft gepleegd op het Belgisch grondgebied. Deze wetswijziging is dan ook op zich reeds een nieuw element in de zin van artikel 35/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van de vluchtelingenstatus van verzoekende partij opnieuw te onderzoeken.

Verder merkt de Raad op dat geen enkele wettelijke bepaling voorziet dat de mogelijkheid om toepassing te maken van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet begrensd is in de tijd. Bijgevolg is verwerende partij geenszins verplicht om de toepassing van artikel 55/3/1 te beperken tot de gevallen waarin de vluchteling erkend werd na de invoering van de wetswijziging. Het is evenmin vereist dat de criminele feiten waarvoor de vreemdeling is veroordeeld, gepleegd werden na de beslissing tot erkenning als vluchteling. Dit is immers logisch aangezien verwerende partij de vluchtelingenstatus slechts kan intrekken wanneer de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Een nieuwe wet (*in casu* voornoemde wet van 10 augustus 2015) is in de regel overigens niet alleen van toepassing op toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden die zich voordoen of die voortduren onder vigeur van de nieuwe wet, voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde of definitief verworven rechten. De erkenning als vluchteling doet geen onherroepelijke of definitief verworven rechten ontstaan daar de vluchtelingenstatus reeds voor voornoemde wetswijziging van 10 augustus 2015 het voorwerp kon uitmaken van een intrekking of opheffing van de status.

Aangezien er op het ogenblik van de erkenning van de status van vluchteling van verzoekende partij in april 2010 nog geen wettelijke bepaling bestond die verwerende partij toeliet de vluchtelingenstatus te weigeren indien de asielzoeker een bijzonder ernstig misdrijf had gepleegd op het Belgisch grondgebied – de veroordelingen op basis waarvan werd besloten dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving dateren van 2007 tot oktober 2012 –, de staatssecretaris voor asiel en migratie pas op 26 november 2015 aan de commissaris-generaal heeft gevraagd om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren en verzoekende partij op 27 april 2016 de kans werd gegeven om de reden voor het behoud van haar status in een persoonlijk onderhoud over te maken, kan verzoekende partij bezwaarlijk suggereren dat de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 25 mei 2016 laattijdig is.

2.2.5. In de mate dat verzoekende partij betoogt dat haar criminele gedrag gesitueerd dient te worden in haar toenmalig lijden aan PTSS, haar drugsverslaving en haar ruimere psychische problemen wijst de Raad erop dat nergens in de in kracht van gewijsde gegane gerechtelijke uitspraken blijkt dat verzoekende partij op het ogenblik van de feiten ontoerekeningsvatbaar was. Ook het gegeven dat op geen enkel ogenblik het openbaar ministerie de internering gevorderd heeft, wijst erop dat er geen indicaties voorhanden waren dat het oordeelsvermogen van verzoekende partij was aangetast of dat zij vanuit psychiatrisch oogpunt niet de verantwoordelijkheid voor haar gedrag kon opnemen. Hoe dan ook de Raad benadrukt dat verwerende partij gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk bepaald in de gerechtelijke uitspraken met inachtneming van de hierin geformuleerde verzwarende en verzachtende omstandigheden. Noch verwerende partij, noch de Raad mogen derhalve, zonder het gewijsde van de rechterlijke uitspraak te schenden, nogmaals onderzoeken of verzoekende partij op het ogenblik van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot haar diverse strafrechtelijke veroordelingen al dan niet toerekeningsvatbaar was.

2.2.6. Betreffende de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur

krachtens hetwelke de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij de schending van het rechtszekerheidsbeginsel opwerpt en stelt *“dat zij de zekerheid had gekregen dat zij internationale bescherming met de eraan verbonden rechten had verkregen”*, lijkt zij te suggereren dat zij ervan uitging dat het stellen van strafbare handelingen nooit gevolgen zou kunnen hebben op haar erkenning als vluchteling. De Raad meent desbetreffend dat hiermede andermaal wordt bevestigd dat verzoekende partij noch schuldinzicht, noch berouw toont voor haar criminele gedrag.

Wanneer de administratieve overheid over een declaratieve bevoegdheid beschikt, worden de handelingen die zij stelt geacht een louter rechtserkennend karakter te hebben waardoor zij, naar het oordeel van de Raad van State, ten allen tijde en ongeacht hun regelmatige dan wel onregelmatige karakter, kunnen worden ingetrokken telkens wanneer het algemeen belang dit vereist (M. Van Damme en A. Wirtgen, *“Het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel”* in Opdebeek I. en M. Van Damme, *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 342-343). Dienaangaande wijst de Raad erop dat de beslissingen tot erkenning van de vluchtelingenstatus een declaratief en bijgevolg een louter rechtserkennend karakter hebben (RvS 4 maart 2002, nr. 104.254; zie ook wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, p. 94). Bijgevolg kan de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoekende partij te allen tijde worden ingetrokken wanneer het algemeen belang dit vereist.

In de mate dat verzoekende partij zou betogen dat de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus rechten toekent, wijst de Raad erop dat een administratieve rechtshandeling die rechten toekent op geldige wijze kan worden ingetrokken indien en voor zover een uitdrukkelijke wetsbepaling de intrekking toelaat (M. Van Damme en A. Wirtgen, *“Het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel”* in Opdebeek I. en M. Van Damme, *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 342 e.v.). *In casu* laat artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk toe dat verwerende partij de vluchtelingenstatus intrekt wanneer een asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief werd veroordeeld voor het plegen van een bijzonder ernstig misdrijf op het Belgisch grondgebied.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing strijdig is met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: de vluchtelingenconventie) en zij § 117 van de UNHCR proceduregids citeert, wijst de Raad erop dat artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet geenszins een uitsluitingsgrond betreft, doch de verwerende partij enkel toelaat de vluchtelingenstatus in te trekken. Dergelijke intrekking wordt uitdrukkelijk toegestaan door artikel 14.4 van de Richtlijn 2011/95/EU en is geenszins, zoals verzoekende partij stelt, in strijd met de vluchtelingenconventie. Integendeel, artikel 33, tweede lid van de vluchtelingenconventie laat zelfs toe om een erkend vluchteling te verwijderen zelfs naar zijn land van herkomst om dezelfde redenen die worden aangehaald in artikel 55/3/1, § 1 met name wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. Artikel 55/3/1 biedt bijgevolg een uitgebreidere bescherming dan de uitzondering op het non-refoulement beginsel waarin artikel 33, tweede lid voorziet, door veeleer te opteren voor een advies over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de vluchtelingenconventie door een verwijzing naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het voormeld artikel 33, tweede lid bevat bijgevolg een mogelijkheid om af te wijken van het non-refoulementbeginsel in geval van een bijzonder ernstig misdrijf of in geval van gevaar voor de nationale veiligheid, wat artikel 48/3, noch artikel 48/4 van de vreemdelingenwet mogelijk maakt. Het zou bijgevolg bijzonder bevreemdend zijn dat de vluchtelingenconventie zonder meer de verwijdering zou toelaten van een erkend vluchteling omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid, maar de vluchtelingenconventie niet zou toelaten om de status in te trekken om dezelfde redenen, met daarbovenop nog eens de garantie dat er

een advies moet worden gegeven over de verenigbaarheid van de verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. De Raad bemerkt vervolgens dat de wetgever de begrippen 'bijzonder ernstig misdrijf' en 'gevaar voor de samenleving' niet gedefinieerd heeft en erkent dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *"Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infraction". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig".*" Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de Staatssecretaris er immers *"de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten."* (zie p. 25 van het Verslag van voornoemde Commissie, DOC 54 1197/003). Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een "misdaad" in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf, hetgeen *in casu* overigens het geval is.

Verzoekende partij gaat er gemakkelijkschulds halve aan voorbij dat het Hof van Beroep te Antwerpen de feiten waarvoor zij in oktober 2007 werd veroordeeld als *"bijzonder zwaarwichtig"* heeft bestempeld. In de bestreden beslissing wordt dan ook volkomen terecht opgemerkt: *"Rekening houdend met het gegeven (i) dat het Hof van Beroep te Antwerpen de door u gepleegde feiten als bijzonder zwaarwichtig bestempelt; (ii) dat het Hof omwille van de zwaarwichtigheid van het misdrijf waaraan u schuldig werd bevonden niet kon ingaan op uw verzoek om de gevraagde gunstmaatregel van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling uit te spreken; en (iv) dat de hierboven beschreven feiten bijzonder ernstig zijn aangezien u het gebruik van geweld of bedreiging niet schuwde, kan er niet betwijfeld worden dat de feiten waarvoor u op 24 oktober 2007 definitief veroordeeld werd moeten gekwalificeerd worden als 'bijzonder ernstig'."* Aangaande de definitieve veroordeling van oktober 2012 stelt verwerende partij eveneens terecht: *"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt voorts dat u op 2 oktober 2012 definitief veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot 10 maanden gevangenisstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. De strafrechter merkte in zijn vonnis op dat u reeds veroordeeld werd wegens gewelddelicten, dat u hieruit geen lering trok en dat u opnieuw dient gestraft te worden voor uw agressief optreden. De vaststelling dat u de feiten in een staat van wettelijke herhaling pleegde, en dat het geweld dat u gebruikte dermate ernstig was dat het ziekte of arbeidsongeschiktheid van uw slachtoffer tot gevolg had, doet het CGVS besluiten dat het misdrijf waarvoor u in oktober 2012 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft."*

Verzoekende partij onderneemt geen enkele poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten, doch beperkt zich ertoe te stellen dat zij zich slechts *"in een context van absolute precariteit en drugsverslaving schuldig heeft gemaakt aan enkele straaddelicten waarbij geen slachtoffers zijn gevallen"*. Het is geenszins ernstig dat verzoekende partij de feiten waarvoor zij in oktober 2007 en oktober 2012 definitief werd veroordeeld dermate bagatelliseert. Dat verzoekende partij daarenboven durft te stellen dat hierbij geen slachtoffers zijn gevallen, is een flagrante miskenning en minimalisering van de gevolgen die haar criminele handelingen hebben gehad voor N. S. (het slachtoffer van de diefstal met geweld en bedreiging waarvoor verzoekende partij in oktober 2007 definitief werd veroordeeld) en Z. Z. (het slachtoffer aan wie verzoekende partij opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte en arbeidsongeschiktheid tot gevolg had toegebracht en waarvoor zij in oktober 2012 definitief werd veroordeeld).

Waar verzoekende partij betoogt spijt te hebben van al deze misdrijven en geen criminele intenties heeft, oordeelt de Raad evenwel dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij bij het bepalen of verzoekende partij actueel een gevaar vormt voor de samenleving onder meer rekening heeft gehouden met de ernst van de gestelde daden, met de individuele verantwoordelijkheid van verzoekende partij, met de strafmaat die gehanteerd werd en met de verschonings- en rechtvaardigingsgronden die verzoekende partij ten aanzien van de Correctionele rechtbank te Antwerpen en het Hof van Beroep te Antwerpen had aangevoerd. Uit de aard, de

bijzondere ernst van de feiten en het recidivisme in hoofde van verzoekende partij blijkt evenwel dat verzoekende partij door toedoen van haar persoonlijk gedrag een actueel gevaar vormt voor de samenleving. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing immers terecht opgemerkt: *“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt voorts dat de feiten en de omstandigheden waarvan sprake is in hoger genoemd arrest van 24 oktober 2007 naar het oordeel van het Hof van Beroep er op wijzen dat u een gevaarlijke persoonlijkheid heeft; en dat u vervolgens nog zeven maal veroordeeld bent voor diverse criminele feiten waarbij u zich telkens in een staat van wettelijke herhaling bevond. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt dan ook onmiskenbaar dat u geen respect heeft voor andermans fysieke en psychische integriteit, noch voor andermans eigendomsrecht, hetgeen een hoeksteen vormt van het Belgisch rechtsbestel. Het gegeven dat u sinds oktober 2007 meerdere malen strafrechtelijk veroordeeld bent wijst er voorts duidelijk op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien. Uit uw handelingen komt dan ook een volgehouden, gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het geenszins uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het gegeven dat de laatste feiten waarvoor u veroordeeld bent reeds van enkele jaren geleden dateren, betekent immers niet, gelet op de aard en ernst van de door u gepleegde misdrijven en de vaststelling dat u reeds meerdere malen recidiveerde, dat er geen risico bestaat dat u nieuwe criminele feiten zou begaan.”*

Uit het voorgaande volgt dat verwerende partij afdoende gemotiveerd heeft dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving. De blote bewering van verzoekende partij dat zij geen criminele intenties heeft, doet geen afbreuk aan het feit dat uit het geheel van de objectief vastgestelde strafrechtelijke feiten en respectievelijke veroordelingen dient te worden afgeleid dat het gewelddadige en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag van verzoekende partij erop wijst dat verzoekende partij geen lering trekt uit haar eerdere veroordelingen en een neiging vertoont om het gedrag dat een gevaar vormt voor de samenleving te herhalen. Bijgevolg is het geenszins uit te sluiten dat verzoekende partij dit gedrag in de toekomst zal voortzetten. De omstandigheden die tot de veroordelingen van verzoekende partij hebben geleid wijzen er aldus op dat er in hoofde van verzoekende partij sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een actueel gevaar vormt voor de samenleving, wat de intrekking van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt.

2.2.10. Waar verzoekende partij opwerpt dat de intrekking niet redelijk is daar de bestreden beslissing stelt dat een terugkeer naar haar land van herkomst in strijd zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij met dergelijk betoog duidelijk voorbijgaat aan het gegeven dat de thans bestreden beslissing uit twee componenten bestaat die elk op zich als een op zichzelf staand deel ervan moeten worden beschouwd. De ene component heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus, een bevoegdheid die aan de verwerende partij wordt verleend op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet. De tweede component van de beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat een asielzoeker overeenkomstig artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet de vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit advies kan evenwel niet bestempeld worden als een aanvechtbare administratieve rechtshandeling. Om te kunnen spreken van een administratieve rechtshandeling moet er immers sprake zijn van een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen te doen ontstaan of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarmee wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtstoestand, dan wel een zodanige wijziging te beletten. Om ontvankelijk te zijn moet het beroep een handeling tot voorwerp hebben die zelf rechtsgevolgen sorteert en die onmiddellijk een rechtstreeks nadeel berokkent aan verzoekende partij (RvS 8 oktober 2008, nr. 186.916). Zoals reeds gesteld gaat het ter zake om een louter advies, dat niet voldoet aan deze begripsbepaling. De Raad benadrukt vervolgens dat niettegenstaande de minister of zijn gemachtigde het advies van de commissaris-generaal niet kunnen negeren, zij er echter niet door gebonden zijn (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 54, n° 1197/001, p. 7). Het is derhalve pas op het ogenblik dat aan de verzoekende partij daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar mogelijke schendingen zich opdringt. Verzoekende partij kan dan ook te gepasten tijde, met name indien zij desgevallend in kennis wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten – en niet eerder, te meer nu de Raad bij de beoordeling van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel – middels het indienen van een annulatieberoep de door haar geschonden geachte bepalingen opwerpen.

Tot slot wijst de Raad erop dat de bemerking van verzoekende partij dat zij door de combinatie van de inhoud en het advies en de intrekking van haar vluchtelingenstatus in de illegaliteit zal moeten leven op zich geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing waarop de intrekking van de vluchtelingenstatus is gesteund.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal met recht kon besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° *juncto* artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

De verzoekende partij legde een bewijs neer waaruit blijkt dat zij van het voordeel van pro-deo geniet. Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT